

באוצר החיים

פרשת בהעלתך

דברי אלקים חיי"ם מאוצרו הטוב של
כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק זצוקללה"ה

והמה בכתובים בגליונות היו"ל עולת שבת בשבתו
ע"י 'מכון דברי תורה'
מתוכם נאספו כמה אמרות טהורות
לתועלת התלמידים לשנן וללמוד בדרך קצרה

יו"ל ע"י

אוצר הספרים

דישיבת צאנז קלויזענבורג

ברוקלין ניו יארק

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

כל הזכויות שמורות

©

Copyright

ישיבת צאנז קלויזענבורג

1420 50th St.

Brooklyn N.Y. 11219

718.436.4209

להשיג הגליון בבתי מדרשינו די בכל אתר ואתר

פרשת בהעלותך

דרך ההוראה - להיות תחלה בקי בכל הש"ס

בדורנו, ירחם ה'. ובודאי שהדבר נחוץ מאוד להעמיד מורי הוראות בישראל.

ברם הפתרון לכך לא נמצא בלימוד שולחן ערוך יורה דעה בלבד, דיתכן לסיים כל הק"י סימנים ועדיין להיות עם הארץ, ואם אינו לומד ההלכות במקורם בטור ובית יוסף וכו' אינו יודע להורות כדת (ועיין שו"ת הרא"ש כלל לא סוף סימן ט), כשאינו יודע מה איסור דאורייתא ומה גזירה דרבנן וכו' עלול הוא להיכשל בהוראתו ולהפך דברי אלקים חיים.

פסיקת ההלכה רק מי שבקי בכל

התורה

ולא עוד אלא שחייב בידיעה מקיפה בכל חלקי התורה, ואינו יכול להורות רק לאחר שמלא כריסו בש"ס ופוסקים.

להורות הלכה למעשה צריך להיות תלמיד חכם מובהק, ואיזהו תלמיד חכם כל ששואלין אותו הלכה **בכל מקום** ואומרה (שבת קיד). ההוראה איננה מקצוע של אומנות, כמו

זאת אשר ללויים מבן חמש ועשרים שנה ומעלה יבוא לצבא צבא בעבודת אהל מועד (ח כד).

ברש"י ובמקום אחר אומר (לעיל ד, א) מבן שלשים שנה, הא כיצד, מבן כ"ה בא ללמוד הלכות עבודה ולומד חמש שנים, ובן שלשים עובד וכו'.

פסיקת ההלכה רק ע"י הבקי במקורות

יש להתבונן במה שלא התחילו ללמוד רק מבן עשרים וחמש, והלא היה אפשר שילמוד הלכות עבודה כל השנים, ובהיותו בן עשרים וחמש כבר יכנס ויעבוד [וכדעת הרמב"ן].

הנה כמה פעמים באו ועוררו לפני על הצורך בלימוד שולחן ערוך יורה דעה. כי לצערינו הרב המצב חמור מאוד, שנתמעטו בדורינו מורי הוראה מובהקים, עד שכמעט כבר אין מי שיוודע להורות אפילו ביעתא בכותחא (עירובין סב). אכן המורים מרובים אבל היודעים מועטים (פרמ"ג א"א תנב ט, ועיין ים של שלמה חולין סוף הקדמה שניה). ותצילנה אוזן כל השומע מפסקי הוראה שונים הנשמעים

עשרים, ואף שבן שמונה עשרה לחופה גם אחר הנישואין יוכל ללמוד ב' או ג' שנים בלי טרדה גדולה כל כך בטרם יוליד בנים הרבה עיי"ש. וסובר רש"י שהמקור לזה במקרא דנן, שהצריכתו תורה תקופה של חמש שנים עבור לימוד הלכות עבודה. [ומיושב השגת הרמב"ן, דאין זה דברי יחיד שהרי כך סתם תנא דמתניתין].

א. נראה בשיטת רש"י דאסמיק לה מדברי המשנה (אבות ה, כא) בן חמש שנים למקרא, בן עשר למשנה וכו', בן חמש עשרה לתלמוד וכו', בן עשרים לרדוף וכו'. שמקצבי חמש שנה לכל תקופת לימוד, וכן מבאר בשולחן ערוך הרב (הלכות תלמוד תורה ג א ובקונטרס אחרון שם) שגם ללימוד תלמוד קצבו חמש שנים, מבן חמש עשרה עד בן

הדרך הישרה בלימוד ההוראה

ורגיל' אני להורות דרך הטובה והישרה בלימוד ההוראה, כפי שהיה נהוג אצלנו, שמזה ומזה אל תנח ידך, להיות רוב היום שקוע בגפ"ת, ולייחד כארבע ושש שעות ביממה עבור לימוד הלכה.

אכן מי שרוצה לבלות יומו בדברי הבל, לישן ולפטפט, בודאי שאין הזמן מספיק לו. כי אברך שרוצה להיות בעל הוראה צריך ללמוד לכל הפחות בין חמש עשרה לשמונה עשרה שעות ביממה, ואז יש לו זמן לכל, וחפץ ה' בידו יצליח להיות תלמיד חכם וגם בעל הוראה, ואף יתעלה להגיע ללימוד חכמת האמת חכמת הנסתר. והמפנה לבו לבטלה אין לו זמן לכלום, ונשאר קרח מכאן וקרח מכאן.

דרך לימוד ההוראה רמוז ברש"י

זה שיטת רש"י כאן שאינו מתחיל ללמוד הוראה למעשה בסדר העבודה אלא כשהוא בן עשרים וחמש, כי רק אחרי שבהיותו בן עשרים כבר גמר מקרא משנה ותלמוד כנ"ל, נותנים לו עוד חמש שנים לחזרה כללית (כמו דרך הלימוד שהוקבע אצלנו).

רק אז כשיודע כל התורה כולה הוא בא ללמוד סדר העבודה הלכה למעשה, ומבין שלשים שנה ומעלה, אחרי חמש שנות לימוד שהשלים עצמו להיות בעל הוראה טוב בסדר העבודה, יכול לעשות מלאכה באהל מועד.

ויורמו בלשון הכתוב **זאת** אשר ללוי, ואין זאת אלא תורה (ע"ז ב), היינו שקודם כל צריך לזכות לתורה, להיות תלמיד חכם שיודע הלכה

סנדלר שאין צריך לדעת מאומה במלאכת החייט, לא כן בתורת ה' תמימה, דמי שיודע רק שולחן ערוך יורה דעה הרי זה עם הארץ, ובודאי שיהא מגלה פנים בתורה שלא כהלכה.

כל התורה חטיבה אחת

כמו שגוף האדם הינו חטיבה אחת, שכולו נברא ביחד, וכל אבריו קשורים ותלויים זה בזה, ויתכן להיות איזו מחלה בלב ששורשה במכה שבאצבע, כעין הא שאמרו (ע"ז כח) דשוריני דעינא באובנתא דליבא תלו.

אצל רופאי האליל שבזמנינו כל אחד הוא 'מקצוען' ומתמחה על אבר מסויים, הם לא יודעים לרפאות את האדם אלא את האבר, ולא מכירים את שלמות מערכת האדם, (כמו כן כל עיני רפואה נפלאים המוזכרים בש"ס שהיום אין להם מושג עליהם), ומזה סיבה לקלקוליהם הרבים והמושחתים בניתוחים וכו' רח"ל, עד שכל מי שנכנס בשערי בית החולים ל"ע הוא תחלה מצוה אל ביתו.

כך גם - להבדיל - התורה הקדושה כולה מקשה אחת, ולא שייך להיות בקי ומורה במקצוע מסויים, כי דברי תורה עניים במקומן ועשירים במקום אחר (ירושלמי ר"ה יז א), הרבה הלכות של תורה נלמדים מהוכחות שבמסכתות כלים ואהלות ונגעים.

יש דיני איסור והיתר שמקורם בדברים השנויים במסכת אהלות בנוגע לטומאת מת (עיין חולין מב, עירובין ז. תוד"ה כגון שדרה, ט"ז יור"ד כז א, שם נד ד). ולכן כדי להורות כדת צריך להיות תלמיד חכם שיודע בכל מקום.

כשהוא עם הארץ ואינו יודע עדיין מסכתות שבת פסחים וחולין וכו', רק אחרי שסיים שאר הסדרים יכול ללמוד סדר קדשים, ולהשלים עצמו בידעת הלכות עבודה, ואז כשהוא בן שלשים יכול להתעסק בפועל בעבודת המקדש.

שיעור חורש"י פרשת נשא תשל"ב

בכל מקום, ואז מבין חמש ועשרים שנה ומעלה יבוא לצבא צבא בעבודת אהל מועד שבא ללמוד הלכות עבודה. אם עדיין לא זכה לזאת התורה אשר שם משה אין לו עסק ושייכות בהלכות עבודה, הכיצד יבא ללמוד מסכתות זבחים ומנחות

גדולה שימושה יותר מלימודה

כי גם מי שלמד שני חלקי שולחן ערוך יורה דעה על כל הלכותיהם, עדיין לא יודע להורות הלכה למעשה, ולצחוק יחשב מה שרואים לפעמים איך שתלמידי חכמים שעסקו בהוראה, כשמוגיע איזו שאלה בתרנגול, לא יודעים כלל לסדר את האברים וכו', ואיך לגשת לבירור ההלכה למעשה.

מלפנים עשו 'שימוש' מתוך הדחק

זאת לפנים מישראל כל תלמיד שהגיע להוראה ורצה להורות, תחלה הלך וסבב אצל גדולי ההוראה לקבל 'שימוש', אחד הלך להרה"ג מברעזאן והשני הלך להגאון בעל בית יצחק וכיוצ"ב, וישב בביתם משך חצי שנה, כשהוא עושה משכבו בלילות על אחד הספסלים שבפרוזדור הבית, ובכל שאלה שהגיעה נכנס להתבונן ולראות איך וכיצד ניגש אל השאלה, והטה אוזן לכל מילה היוצאת מפיו, שאפילו שיחת חולין של תלמיד חכם צריכה תלמוד (ע"ז יט), וכך קבלו את התורה על ידי שימושה.

זאת אשר ללויים מבין חמש ועשרים שנה ומעלה יבוא לצבא צבא בעבודת אהל מועד (ח כד).

ברש"י ובמקום אחר אומר (לעיל ד, א) מבין שלשים שנה, הא כיצד, מבין כ"ה בא ללמוד הלכות עבודה ולומד חמש שנים, ובן שלשים עובד וכו'.

וברמב"ן כתב על דברי רש"י: אם כן יהיה פירוש יבא לצבא צבא שיבא להקהל בנקהלים בעבודת אהל מועד, שיעמוד עמהם ויראה תמיד עבודתם ביום ובלילה כדי שילמוד הלכות עבודה בתלמוד ובמעשה, ולכך לא אמר כאן לעבוד עבודה כמו שנאמר למעלה, אלא אמר לצבוא צבא בעבודת אהל מועד שיהיה בא עם הצובאים בעבודה.

בלי 'שימוש' לא יתכן להורות

דבר גדול יש ללמוד מכאן, וליכא מידי דלא רמיזא באורייתא (עיין תענית ט), והוא ענין שאמרו (ברכות יז) גדולה שמושה של תורה יותר מלמודה.

שימוש' – מקורו ברמב"ן

זה שכתב הרמב"ן כאן על דברי רש"י: ואם כן יהיה פירוש יבא לצבוא צבא שיבא להקהל בנקהלים בעבודת אהל מועד, שיעמוד עמהם ויראה תמיד עבודתם ביום ובלילה כדי שילמוד הלכות עבודה בתלמוד ובמעשה, ולכך לא אמר כאן לעבוד עבודה כמו שנאמר למעלה, אלא אמר לצבוא צבא בעבודת אהל מועד שיהיה בא עם הצובאים בעבודה עכ"ל.

דלא די לו במה שלמד הלכות עבודה ממושה רבינו מפי הגבורה, אלא שצריך עוד לראות את הדברים בהמחשה. בנוסף ללימוד ההלכות צריך לבא וללמוד את הדברים בשימוש למעשה, כשהוא כרוך אחרי הזקנים ושואל בכל דבר "ילמדנו רבינו היכן כתוב דבר זה", או "בהוראה זו בודאי מתכוין רבינו להלכה זו שמקורו שם ושם", וכדומה.

ודקדק הרמב"ן בלשון קדשו ויראה תמיד עבודתם ביום ובלילה, דעליו להיות נעור

בלילה כדי שיראה תמיד עבודתם, דגם בדברים שאינם שכיחים וקורים רק לפעמים נדירים חייב ללמוד ולדעת. זה מה שנקרא שימושה של תורה. אם אינו רוצה להיות תלמיד שלא הגיע להוראה ומורה (סוטה כב.) ח"ו, חייב לראות ולהתבונן אצל זקני הוראה בכל צעד ושעל, כל היום וכל הלילה, ואז יכול לבא לעשות מלאכה באהל מועד.

רמזי הכתוב

על זה רמז הכתוב באומרו זאת אשר ללויים מבן חמש ועשרים שנה ומעלה, שהמדובר במי שכבר למד והשיג זאת התורה, בבן חמש עשרה כבר למד כל המשניות, ובבן עשרים כבר סבר וגמר כל התלמוד כולל סדר קדשים, ועד בן חמש ועשרים כבר הספיק לחזור על גירסתו, ואם כן מה לו לבא וללמוד עוד הלכות עבודה, על זה אמר יבוא לצבא צבא בעבודת אהל מועד, כפירוש הרמב"ן שיהיה בא עם הצובאים בעבודה, שבתחלה עסק בלימודה ועכשיו מגיע השלב של שימושה.

שיעור חורש"י פרשת נשא תשל"ב

נשמתו של איש הישראלי קשורה למעלה, ובמעשיו משפיע לטוב ולמוטב

- מה שנעשה למעלה בכסא הכבוד, הוא ממוך, דכשאתה עושה כאן תנועה באצבע, אז גם החלק שלך בכסא הכבוד עושה אותה תנועה באצבע, וכשאדם מדבר כאן בעוה"ז גם החלק שלו למעלה מדבר.

ואילו היה האדם יודע שכל תנועה שלו הוא בעצמו עושה אותה גם בכסא הכבוד, החלק אלוקי שלו מתנהג שם כמו שהוא מתנהג פה, ואפי' כשאדם יושב כאן הוא באמת יושב גם בשמים, בכסא הכבוד, אזי כל התנהגותו היתה שונה ולא היה חי בהפקירא כגוי.

זהו פי' דברי הרבי ר' בער זי"ע שהאדם כאן הוא רק חצי צורה וחציו השני נמצא בכסא הכבוד.

כל הגדול מחבירו פגמו גדול

ולכן אין זה חידוש שהשי"ת אמר (עמוס ג, ב) כי רק אתכם ידעתי מכל העמים על כן אפקוד עליכם עונותיכם, וכבר הקשו המינים (ע"ז ד' ע"א) מאן דאית ליה סיסיא ברחמיה מסיק ליה, אך להנ"ל מובן דרך אתכם ידעתי מכל העמים, רק הנשמות שלכם מצויים בכסא הכבוד, ולכן רק בכך מצאה הקפידא מקום לנוח.

כי אינו דומה אדם מזוהם, מצורע, ומוכה שחין ששוכב בחוצות במקום נדח, לאותו שבא להיכל המלך ומתנהג שם שלא כדת ומסתובב שם בחצר המלכות ורוקק ומלכלך הכל רח"ל. יהודי שכל מעשיו נעשים ונראים גם בכסא הכבוד המיר טפי, ולכל מעשיו יש חשבון שונה.

וכי תבואו מלחמה בארצכם על הצר הצורך אתכם והרעתם בחצוצרות ונזכרתם לפני ה' אלוקיכם (י ט).

בספה"ק תולדות יעקב יוסף ועוד ספרים הק' מביאים מהרבי רבי בער זי"ע ועכ"י (מגיד דבריו ליעקב סי' ל"ג) דחצוצרות הוי אותיות חצי - צורות. וצריך ביאור כוונת דבריו הק' ושייכותו לפסוק דנן.

לכל נשמה יש שני חלקים

וכבר נאמרו הרבה פירושים בספרים הק' בדבריו העמוקים, אך בפשטות כוונתו היא כי הנה יש ארבעה חיות במרכבה, ואחת מהם היא צורת אדם, שהיא צורת יעקב אבינו החקוקה בכסא הכבוד, ובנשמת יעקב אבינו, דא ישראל סבא, כלולים כל נשמות ישראל. וא"כ כל נשמות ישראל חקוקים בכסא הכבוד, בהתכללותם בצורת יעקב אבינו החקוקה בכסא הכבוד.

לכל יהודי יש נשמה חצובה מתחת כסא הכבוד חלק אלוקי ממעל, והיא נחלקת לשני חלקים, חלק ממנה נמצא למעלה בכסא הכבוד, וחלק ממנה יורד למטה והיא הנשמה שבקרבו, וכל מה שעושה האדם בעוה"ז בחלק הנשמה שבעוה"ז נעשה כדוגמתו בחציו השני שלמעלה.

בכל תנועה למטה מתנועע למעלה

וכל אדם צריך לדעת בכל מעשה שלו - ודע מה למעלה ממוך (אבות ב, א) אף שנדמה לך שאתה יושב כאן, דע לך שיש חצי צורה שלך בכסא הכבוד ואתה נמצא גם למעלה, מה למעלה

ולא שנה ובקושי יכול לומר דבר שבקדושה והוא מתאמץ וקורא קריאת שמע, וכי אפשר לבוא אליו בטענות של ביטול תורה, אך בן תורה ובחור ישיבה שקרא ושנה ויכול ללמוד ולהתגדל לת"ח, יש לו התחייבות גדולה, ויבוא במושפט על כל רגע ורגע, וכן הוא בכל דבר ודבר.

וכפ' יהודי צריך לדעת את זה, יהודי אינו כגוי, ות"ח אינו כע"ה, כל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו (סוכה נ"ב) כי היצה"ר נטפל אליו מאוד מכיון שיכול להחריב אצלו יותר. אדם המוני שאף פעם לא למד קטע גמ' לא יענש בעון ביטול תורה, דהוא הלא נתגדל בין העכו"ם, ואע"פ שלא קרא

ב. צדיקים - שני חלקי נשמתם מאוחדים

כשצדיקים דבוקים בכסא הכבוד בשלימות אז שני החצי צורות הם אחד ואין הבדל בין צורה זו לצורה שלמעלה, ויש בזה ענינים גבוהים ונסתרים ממדרגות נפלאות שצדיקים זכו להם, וכדמצינו שכפל הכתוב שמותם של צדיקים (וכע"ז פרש"י לגבי השבטים) אברהם אברהם, יעקב יעקב, משה משה, שאצלם שני הצורות היו אחד ולא היה מסך המבדיל ביניהם.

שמעתי מפ"ק של אמו"ר זי"ע שזק"ה הד"ח נענה ואמר תחת אחד השיחים על הרה"ק מהרי"א מזידיטשוב זי"ע (ואכמ"ל באיזה הזדמנות אמר זאת) ר' אייזיק'ל ער זיצט דאך אין הימל, דאף שהיה גם קצת למטה אך עיקר קביעותו היתה בשמים, דהוא הגיע כ"כ גבוה שעיקר קביעותו היה רק בכסא הכבוד ופה ה' רק בדרך עראי.

פשר ענותנותם של צדיקים

לכן מצינו שמדקדקים עם הצדיקים, בבחי' מה שנאמר וסביביו נשערה מאוד (תהלים ג. א), מכיון שהם נמצאים סביביו באשר יש להם חצי צורה בשמים בכסא הכבוד, לכן נשערה מאוד והקב"ה מדקדק עמהם כחוט השערה.

לכן גם הצטיינו הצדיקים בענוותנותם וכדמצינו (במדבר יב. א) דהאיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה, וכבר הקשו המפרשים איך שייך מציאות כזאת בעולם שיהא עניו ויחזיק עצמו גרוע מכל האדם, מכל הרשעים ומכל הגויים ואפי' מדתן ואבירים.

אלא דדייקא בגלל שהיה משה רבינו איש אלוקים ולא קם נביא עוד בישראל כמשה אשר ידעו ה' פנים

אל פנים (דברים לד. י) לכן חשב מרע"ה לעצמו, דבשלמא אחרים כשחטאו, הלא הם נמצאים בחוץ, ומה כבר נעשה ע"י חטאם, אפי' המקושש שחילל שבת, או המקלל, הם נחשבים כאיש שוטה ופתי שמסתובב בחוץ, ולכל היותר פגמו קצת, משא"כ כשאני חוטא רח"ל - נשמת משה שנמצאת בכסא הכבוד, הרי הפגם נוגע לאלפי אלפים ורבי רבבות עולמות.

וכמו שידוע שהרה"ק הרבי רבי אלימלך אמר דכשחוגר אבנטו בחדרו לתפילת ערבית (דהוי רשות) ניזונים מזה שמונים אלף כיתות מלאכים. והר"א חייב לחגור את אבנטו בכוונות כאלו, ואם חלילה וחלילה הר"א ישכח לחגור את אבנטו באופן כזה, אזי כל המלאכים חלילה מורעבים ואינם מקבלים שפע, וכי אפשר לשער חטא כזה, דפ' אלפים כיתות מלאכים מחכים ומקלקלים להם את מזונם, הרי אפי' מליון רשעים שיאכלו ביוהכ"פ לא יגרמו פגם גדול כ"כ לפ' אלף כיתות מלאכים.

קפידת הצדיקים כשהפריעו עבודתם

בזה יובן מעשה נורא שהי' אצל זק"ה הדברי חיים זי"ע, דידוע שמכל המאכלים היה מחלק שיריים אבל את הי"ב חלות לא היה מחלק אלא היו חוטפין כ"א לעצמו ופעם קרה מקרה לא טוב, שאחד מנכדי זק"ה חטף לעצמו חלה לפני שזק"ה בצע אשירותיה, וכשזק"ה רצה לבצוע וראה שחסרה חלה אחת רימו זק"ה: נו! ובצאנו היה בדרך כלל מאוחר כשנטלו ידיים לסעודה שלישית, ופעמים רבות קרה שזק"ה נטל ידיו באמצע חזרת הש"ץ של מנחה, דבצאנו הקפידו מאוד שלא לזוז יזי כל שהוא מהשולחן ערוך, ובדרך כלל כשהגיע זק"ה לס"ג היה כבר מאוחר.

להתחבר לחלק הנשמה שלמעלה

העיקר שבאדם הוא החצי צורה העליונה שנמצאת בשמים, וצריך לחבר את החצי צורה שלמטה עם החצי צורה שלמעלה והיו לאחדים, ואז יהיה דמות אחת של האדם, שע"ז נאמר (בראשית א, כו) נעשה אדם בצלמינו כדמותינו.

וזוהי עבודתנו, לאחד את החצי צורה התחתונה עם החצי העליונה רוח האדם העולה למעלה. וכשמתבוננים בזה כל חשבון הנפש הוא חשבון אחר לגמרי. עוד הרבה פירושים נאמרו בדברי הר"ב ז"ע ועכ"י אך זהו הפשט הפשוט בדבריו.

לדאוג על צרכי הנשמה

וכשידע האדם כל זאת, ישכיל ויבין מה באמת העיקר אצלינו. אנשים פשוטים ועמי

הארצים מצטערים כשאין להם כסף ופרנסה, ומתלונן שמרויח כל שבוע רק שמונים דולר ואין לו יותר, וההוצאות הם "אין לשער". הוא חי יותר טוב מהקיסר בצרפת, אך הוא מתאונן שהוא לא מרויח. וכי אין לך לחם לאכול, האם אין לך פת במלח, אין לך מים במשורה, וכי אין לך ארץ לישן עליה? וכי אם אין לך בית בת ששה חדרים הוי אסון?

הוא שבור ורצון לרסיסים כשאינו בריא וגופו דוי, או כשאשתו וילדיו אינם בקו הבריאות, ובא להתחנן לרבי שיושיעו, אבל רק יחידי סגולה מצטערים כשחסר משהו לנשמה. לא שכיח כ"כ שיחשב אדם דרכו ויתאונן אני לא לומד והתנהגותי אינה כראוי, ונדיר מאוד שיהודי ירגיש באמת כאב מזה. ודאי שכל יהודי מצטער כשהוא נכשל חלילה בעבירה, אך צריך להרגיש ממש שזוהי צרה, ושיכיר שחטא הוא אסון וצרה גדולה.

לכן אין מרחמין בדין, ולא יכלו לעזור לו. ופעמים רבות היה בצאנו שזקה"ק נעשה חיור כסיד, דהא הוא כמו שר היוצא לפני המלך שסביביו נשערה מאוד.

ולכן אחז"ל (אבות ב, י) הוי זהיר בגחלתך שלא תכוח, דצדיקים נמצאים בכסא הכבוד הגדול והנורא ואלפי מלאכים עומדים סביבם, ואם גורמים שם חלילה איזה פגם מתחייבים שריפה, ואין רחמים בדין דסביביו נשערה מאוד. ולכן פחדו צדיקים כ"כ והתקנאו באינשי דעלמא שאין להם אחריות גדולה כ"כ, משל למה הדבר דומה לאדם שנתנו לו - להבדיל אלף אלפי אלפים הבדלות - פצצת אטום לשומרה שלא תתפוצץ, וכי יוכל להצטדק שנרדם ולא שם לב, הוא בטעות קלה שלו הרי הוא הורג מליוני אנשים, כשאדם שומר על מאה דולר או אפי' על אלף דולר אזי לכל היותר איבד מאה או אפי' אלף דולר, אך כשאדם יכול לפגום בעולמות העליונים וביכולתו לפגום ברכבות אלפי מלאכים, אזי אם הוא לא מביט על כל תנועותיו ועל התנהגותו הוא הגרוע ביותר בעולם.

וגם אותה שבת בס"ג היה מאוחר, וזקה"ק גוער ומרמז: נו, אך מדוחק הזמן הוכרח לבצוע בלא שישלימו את הי"ב חלות, וראו על זקה"ק שהיה לו קפידא נוראה, וכשגמר לבלוע את ה'כזית' נענה זקה"ק ואמר: כך וכך אלפים כיתות מלאכים עומדים ומצפים שאני יבצע המוציא על י"ב חלות, ועתה לקחו חלה ולא יכולתי לבצוע על י"ב חלות, מי שעשה זאת לא יוציא שנתו.

כמובן מיד נעשתה בהלה ומהומה בכל הבית ואצל הסבתא הרבנית של הד"ח, וכשזקה"ק סיים ס"ג ונכנס הביתה נגשו אליו בני המשפחה ונפלו לפניו לארץ, והייללות היו עד לב השמים ובקשו רחמים עליו והתחננו, אך לא עזר כלום ונסתלק לב"ע תוך שנתו.

כי לא היה שייך לרחם עליו דהלא הוא מנע מאלפי כיתות מלאכים שפע וגרם שילכו בפחי נפש, כל השבת הם עמדו וזכו לשפע שיקבלו משמיא ע"י ברכת המוציא של זקה"ק, ומנעו מהם את זה ונעשו אומללים

בעוה"ר רק מעט מאוד מרגישים כן, בזמנינו שקועים כ"כ בגשמיות, ושוכחים מהעיקר.

הגאולה – כשיתפללו על רוחניות

זה דבר הכתוב וכי תבואו מלחמה בארצכם על **הצר**, הצר הרשע, ומה עיקר רשעותו, אל תחשוב שהוא סתם רשע ורוצה, אלא **הצור אתכם**, לכם לעצמיכם, לא את הגופניות שלכם, כי אם את עצמיכם, את רוחניותכם, את נשמתכם, כי גוף האדם הוא רק מלוש לנפש, ומה שקנה אדם לגופו אינו שלו, עיקר האדם היא הנשמה החלק אלוקי ממעל, הנשמת ש-ד-י שבקרב ונדביארנו באריכות. הוא רוצה לגרוע מהנפש האלוקית, ולקחת ממכם את עצם יהדותכם. הוא רוצה להפריד ולגרוע שהחצי צורה שלנו לא יהיה לה שום התקשרות לחצי צורה שבכסא הכבוד, ולהבדיל חלילה בין ישראל לאביהם שבשמים, ולקחת מאתנו את החלק אלוקי ממעל.

ועוד י"ל על הצר הצור **אתכם**, מלשון אותכם, האות שלכם, את ה"וקשרתם לאות על ידיך", לקחת חלילה את הנקודה שמציינת יהודי מגוי, את האות ברית קודש, אות שבת ואות תפילין. הוא רוצה לקחת את כל הנקודה המבדילה, ולעשות ככל העמים בית ישראל, חלילה.

מבשר לנו הכתוב אז יהיה והרעותם **בהצוצרות**, שתריעו על שהחצי צורה שבכסא הכבוד

נבדלה מהחצי צורה דלתתא, ולא על כי אין לכם כסף או על שהמסחר אינו הולך כשורה, אלא יפשפש במעשיו ויצטער על שלא למד כבר כמה שבועות דף גפ"ת, על שאינו מבין מה שהוא מתפלל, וחוטף את התפילה במהירות, וכל יום יורד מטה מטה ופוחת והולך, מה יהי הסוף והתכלית, איך ישוב אל יוצרו ליתן דין וחשבון.

או אז כשיהיו יהודים שיכאב להם יותר על החצי צורה מאשר על הגשמיות, כשלאיש הישראלי יכאב שמא איבד את החלק אלוקי ממעל, או שבניו אינם הולכים בדרכי ה', יותר מעל דאגות הפרנסה או שאר דאגות, אז תבוא הישועה, ויהיה **ונזכרתם לפני ה' אלוהיכם**, ותבוא גאולתכם ויגרמו שה' יהיה שוב אלוקי ישראל.

פדר הגאולה – ישועה רוחנית תחלה

זהו הדבר הראשון שבגאולה, בתחילה יפסקו הצרות הרוחניות, ורק אח"כ יפסקו הצרות הגשמיות, ולא להיפך, וזה דבר ברור כשמש, כך מונה הגמ' (סנהדרין צ"ז, ע"א) בשמיטה שכן דוד בא, לפני זה תורה משתכחת מישראל, ואח"כ בישועת ה' נאמר שתורה מחזרת על לומדיה.

קודם כל ירים השי"ת את קרן התורה ויהיה התעוררות לחזור לתורה, כמ"ש שבזמן שיהי' **ובא לציון גואל**, בתחילה יהי' **ולשבי פשע ביעקב**, דהכל יתחיל ע"י הישועה הרוחנית, ורק אח"כ יבוא הישועה הגשמית.

משיעור חורש"י בהעלותך תשל"ה

התוכן:

דרך ההוראה - להיות תחלה בקי בכל הש"ס

פסיקת ההלכה רק ע"י הבקי במקורות / פסיקת ההלכה רק מי שבקי בכל התורה / כל התורה חטיבה אחת / הדרך הישרה בלימוד ההוראה / דרך לימוד ההוראה רמוז ברש"י

גדולה שימושה יותר מלימודה

בלי 'שימוש' לא יתכן להורות / מלפנים עשו 'שימוש' מתוך הדחק / 'שימוש' - מקורו ברמב"ן / רמזי הכתוב

נשמתו של איש הישראלי קשורה למעלה, ובמעשיו משפיע לטוב ולמוטב

לכל נשמה יש שני חלקים / בכל תנועה למטה מתנועע למעלה / כל הגדול מחבירו פגמו גדול / להתחבר לחלק הנשמה שלמעלה / לדאוג על צרכי הנשמה / הגאולה - כשיתפללו על רוחניות / סדר הגאולה - ישועה רוחנית תחלה

